

[Økonomiministeren.]

ninger, om, hvad det er, venstre vil spare på. Men det kan jo redresseres ved at oplyse det over for offentligheden. Vi har derefter foretaget en vurdering heraf, og hvad viser den? Den viser, at betalingsbalanceunderskuddet efter venstreplanen, sådan som den forelå, ville stige fra 1976 til 1977, og at man i 1978 ville komme ned på det, vi når i 1977 efter vor plan med samme grad af sikkerhed og usikkerhed i beregningerne.

Disse tal er hr. Poul Hartling bekendt. Alligevel kan hr. Poul Hartling få sig selv til at sige: for sent, for lidt og for kort. Hr. Poul Hartlings tale karakteriserer sig selv på dette område som positivt urigtig i forhold til de oplysninger, begge parter har haft mulighed for at vurdere vore standpunkter ud fra. Jeg skal villigt erkende, at i vurderingen af venstres plan mangler der den sammenføjning af enderne, som man på Herningmødet udtrykte med, at man godt ville være med til at gennemføre en finanspolitisk stramning. Vi har bedt om at få at vide, hvor meget man vil stramme med. Vi spørger med venstres egne spareplaner som udgangspunkt: hvor meget vil man stramme med, for at vi overhovedet kan beregne, hvad virkningerne er af venstres plan? Det er indtil videre en hemmelighed ikke bare for offentligheden, men også for de forhandlingspartnere, som venstre ville have skulle tage stilling til venstres synspunkter. Man må undskylde mig, det er en ejendommelig måde at behandle et overordentlig vigtigt spørgsmål på.

Jeg vil altså fastslå, at vi er hurtigere, vi er større i betalingsbalancevirkningen, og vi er kortere i perioden efter den kørsel, der hidtil er foretaget på de foreliggende oplysninger, i forhold til venstres helhedsplan. Det er lige akkurat det modsatte af det, hr. Poul Hartling sagde, men tallene viser det.

Så siger hr. Poul Hartling, at forliget er for slapt. Nu er det, ligesom sprogbrugen nærmer sig det, man måske af og til føler sig fristet til at bruge under en valgkamp. Det er for slapt, siger hr. Poul Hartling, men samtidig siger hr. Poul Hartling: det er ikke holdbart, det holder ikke. Mener hr. Poul Hartling virkelig for alvor at kunne fortælle dette høje tings medlemmer og danske borgere, at man ved at gøre det strammere gør det mere sandsynligt, at det holder? Jeg

tror, det vil blive vanskeligt for hr. Poul Hartling at overbevise nogen som helst om det.

Vi har spurgt: hvad er det for en indkomspolitik, venstre har? Indtil trivialitet har vi spurgt, om venstre har andet end en lønpolitik. Hvad vil venstre for de øvrige befolkningsgrupper, for de øvrige indkomstarter? Hvad har vi fået af oplysninger herom? Nul. Jeg vil gerne spørge, om hr. Poul Hartling nu vil meddele: hvad skal der ske med hensyn til aktieudbytter, tantiemer og honorarer? Hvad skal der ske med hensyn til pris- og avanceloven og dens revision? Hvad skal der ske med hensyn til den begrænsning, der ligger i rentemarginalloven? Vi har intet kunnet få at vide. Vi er alene blevet stillet over for lønpolitiske indgreb, og så har man sagt, at det andet ordner nok sig selv, de frie kræfter ordner det, eller hvad man nu har sagt. Det er ingen måde at føre seriøse forhandlinger på, og jeg synes nok, at dette tings største oppositionsparti i hvert fald skylder, når man tillader sig den karakteristik over for et fuldt oplyst forslag og den forvridning og forvrængning af dette forslags virkninger, at forklare, hvad det er, man selv vil, så jeg venter at få det at vide.

Så siger hr. Poul Hartling om lønglidningen, at den er så og så stor, og det år, hvor der har været den laveste lønglidning, var lønglidningen 4,5 pct. Nu ved hr. Poul Hartling, for det er oplyst under forhandlingerne, at det tal, der her er tale om, er et resttal, som indeholder andet end lønglidning; bl. a. indeholder det det, man under aftalerne og overenskomsterne fastlægger på særømråderne. Det ved hr. Poul Hartling, men han og vi andre ved ikke, hvor meget der hænger sammen med lønglidningen, men lad det være.

Hr. Poul Hartling ved også, hvorledes udviklingsforløbet har været med lønglidningen gennem de sidste 3 år, for han har fået tal for det. Når man tager venstres almindelige mistillid til regeringen i betragtning, bør jeg måske sige, at disse tal er Dansk Arbejdsgiverforenings tal, og de viser, at der har været en stadig nedgang igennem de sidste 3 år. Hvis hr. Poul Hartling tager, hvad lønglidningen har været i sommerhalvåret 1973, 1974 og 1975, så var tallene 5,1 pct., 3,0 pct. og 1,7 pct. Hvis hr. Poul Hartling tager tallene for vinterhalv-